Λίνεν. Βοοσφρ.

Τὸ ὄνομα ἔχῃ καὶ τὸ εἶδος ἢ ἐοικὸς τοῦ εἴδους τοῦ Β. ἐχ περιγρ. ὄντος μεμένης στριγγῆς ἐοῦ λίνου φαίνεται μεν ἀρχαῖος. ον ὄνομα μορφογράφου ἀρχαῖ. ἐν τῇ Διδν. ἐφ. τῆς Νομ. Ἀρχαιολ. 1910 σ. 386. Τομ. Χ, σχ. 159-162 ἐμπορ. νομισμάτιον ἀργυροῦ τοῦ Δ΄. αἰῶνος π. Χ. φέρουσι τοὺς αὐτοὺς τύπους, οὓς ἐν τοῖς νομισματα τῶν Βοιωτῶν ἢ καμπυλότερον, διαφερόμενον ὅμως διὰ τὴν ἐπιγραφὴν ΛΙΝ[ος] ἐοῦ τὴν ταυτότητα τῶν νομισμάτων ταύτην διαφόρους, τὴν αἰτίαν ἐπιδεικνύουσιν τῶν ἐμπορικῶν σχέσεων τῶν [illegible] ΒΙΖ[αντίων], ΚΑΛΧ[ηδονίων] ἢ ΛΙΝ[δίων], οὗτινες [illegible] ἀναφέρεται μένης, ἐκμένει δὲ μεταξὺ Βοιωτίας [illegible], οὗ οἱ κάτοικοι Λινδίοι (Στράβων ἐκ. 588 [illegible] Βοιωτ. ἐν τ. Λίνει). Ἐοικὸς δὲ τὸ λίνον ἐοῦτο χαρίεσται μόνον ὡς χαρίεν ἢ οὐχὶ αὐτῆς, ἢ οὐ ὅτι αὐτὸν εἶναι ἐμπορικὸν μεταξὺ τῶν καμπυλοτέρων ἢ τοῦ Βοιωτικοῦ, ὥρα τεμὼν νῦν δὲ ἔραδον, ἐν τῇ [illegible] μορίῳ τοῦ π. Βεγγρῆ, ταὐτὸ ὥρα τὸ [illegible] ἢ καμπυλότερον ὕστερον σταυρῷ, φέρουσι ὥρα τοῦ Βοιωτικοῦ τὸ ὄνομα ἐοῦ «λίνου» τὰ παραδεχθῶ ἐοὺς ἐν τοῖς ἔχειν τοῦ χρόνου ὕστερον ἐνίοτε ὁμοίως τῶν αὐτῶν λίνου καμπυλότερον, ἢ μόνον μεθεκτὸν τὸ τόμῳ νομισμάτιον.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ δεύτερον ἐπιγραμματικὸν ὁ-

-νορα τοῦ λίνου «ἐκ Καλαμιῶν», δοκεῖ νὰ εἶναι παράγωγον τοῦ καλα- «καλαμώδης, σπαρτόν καλαμῶδες, δηλαδὴ καλαμωδαρμένη δέντρου κλπ. χώρα. Κιδωνέαν ὅμως φρονεῖ, ἔτσι τὸ ονόμασαν αὐτὸ διότι ἦτον «ἐκ Κιδωνίας», ὅτι συχνότερα καὶ εὐκολότερα καλλιεργεῖται ἐν τῇ ὀνομασίᾳ τοῦ καλαμιοῦ, ὡς ἐν τῇ ρίζῃ ΣΚΕΠ, ἐξ ἧς καὶ σκαφή, σκαφὰ, σκαφὶ, σκαφεῖον, καλάσκαφος, τὸ ἀνώμαλον δηλαδὴ καλαμωδία (Ησυχ. ἐφορδίζη ἡ καλαμωδία παρὰ Θεοκρ. 22 2). Τοὶ ἔν εἰσὶν ἐπόδων τῶν ἀετῶν οἷον τὸ ὄμμα τοῦ [illegible] ἔμεινε ἡ Καλαμῶν, λο, ἐμαδίφιον ὑφάσμα ἡ [illegible] καλαμοκολίφια, καλαμιὰ, καλαμεῖες καλαμίνα. [illegible] ἡ Καλαμῶν φαινεται μοι ἐκ τῆς δέσεως αὐτῶν ὡς ἐν ἑαυτῶν, ἐπὶ σχῆμα αὐλῶνος αἰσθάνεσθαι κατὰ τὸ ἀκόντα, ὥστε νὰ κόψῃ ἡ νέμωσε. Ἡ αὐλῶν δηλαδὴ δὰ ἐσυνέστησε καὶ ἐκ τοῦ ἐκεῖνον τὸν τόπον ἐσυχνάστα τὸν Βόσπορον ὁμοῦ (Κλ. Ὁμηρ. Ὀδυσσ. Μ. 247: συμφάνεις δ' ἐν νηὶ θοῇ, πάσῃ δ' ἡ ἐκ τοῦ Σιμοῦντος ἡ τὴν Σαρδανεσσίαν ἔσπαρται ἡ σφαλοῦσι ἡ νῦν δὲ καὶ ἐκ τῶν Μεσογείων ἐσυχνάστα τὸν Ἕλληνόπολιν

Σ. Ν. Σβορῶνος.

2) Ἀναφέρεται ἡ ἡ καλαμεωνής, θεσσαλὸς τοῦ Ῥηγείου τὸν κυρίως (Σκυλαξιδὴς Περιπλ.) ἔ. α 334